

Hisako Hiseki: «Un amic em va fer veure que no havia d'oblidar les meves arrels japoneses»

Parlem amb la pianista i compositora japonesa, establerta a Argentona i deixeble d'Alícia de Larrocha | L'artista acaba de publicar un nou àlbum, 'Suite Japanese Norito'

Hisako Hiseki | Arxiu

La carrera musical de la pianista **Hisako Hiseki** és ben curiosa i variada. Nascuda al Japó, la seva dilatada trajectòria ha tingut un moment del tot decisiu: el seu aterratge a Barcelona per estudiar amb la reputada pianista **Alícia de Larrocha** -traspassada el 2009 i de qui es complirà el centenari del naixement l'any vinent-. Establerta com a una de les seves principals deixebles, **Hiseki** va quedar tan meravellada pel mestratge de la barcelonina que va decidir especialitzar-se en el repertori pianístic espanyol i ha fixat la seva residència a Argentona.

La vida d'**Hisako Hiseki** ha anat totalment lligada a la música des que era ben petita. "Quan tenia 5 anys, la meua mestra de primària va aconsellar a la meua mare que fes música perquè tenia talent. Llavors, la meua mare va buscar professors, i vaig començar a estudiar i a progressar amb el piano", explica. Un cop va acabar els estudis superiors a Kyoto, **Hiseki** es va traslladar a Europa, on va seguir formant-se en diferents estudis de piano solista a ciutats com Salzburg, Hannover o la població suïssa de Winthertur. Però va ser l'estada a Barcelona la que va marcar un abans i un després en la seva carrera: "Vaig arribar a Barcelona per fer un màster de música espanyola amb **Alícia de Larrocha**. Era una grandíssima pianista i una gran mestra".

Aquest estiu, la pianista ha publicat un treball, però lluny de mantenir-se dins del repertori ibèric, s'endinsa en un terreny molt llunyà a la seva principal especialització. *Suite Japanese Norito* (Asteroid Music, 2022) s'inspira en el xintoisme, la religió politeïsta oficial de la casa imperial del Japó. "Jo fa més de 20 anys que toco i presento música espanyola tant aquí com al Japó. Un dia, un amic japonès em va fer veure que no havia d'oblidar les meves arrels japoneses i que també hauria de tocar música del Japó".

A partir d'aquest suggeriment, **Hiseki** va partir de dos conceptes clau per concebre el treball: el *kotodama* i el *norito*. El primer fa referència al pensament japonès que les paraules tenen ànima i el segon engloba les diferents oracions de gratitud cap als déus. "Hi ha molts tipus de *Norito*, però em vaig centrar en tres en concret: l'*O-harai*, que evoca a la purificació de l'ànima; el *Tohokami Emitame*, que desitja bona sort, i el *Hifumi*, que invoca la felicitat quotidiana". Per últim, la peça final surt de l'espiritualitat del xinto per a homenatjar un dels éssers més estimats de la pianista. "L'última peça, "Mami", la vaig compondre pensant en la meva difunta mare".

A principis d'any, la instrumentista ja havia presentat un altre treball, *Enjoy Mozart Piano Sonatas* (Asteroid Classic, 2022), en què **Hiseki** tornava a submergir-se en el cànon de la música clàssica alemanya a través de tres sonates del compositor austríac -en què s'hi inclou el cèlebre moviment "Rondo a la turca"-: "Tenia ganes de tocar **Mozart** perquè jo havia estudiat molts anys al centre d'Europa. Durant uns anys, vaig acabar una mica farta de la música alemanya, ja que m'interessava molt més interpretar música espanyola. Però, ara, he volgut tornar a aquest tipus de repertori", relata. Aquest retorn al cànon centreeuropeu tindrà continuïtat amb el seu proper treball, dedicat a les variacions de l'*Heroica* de **Beethoven**, i que veurà la llum aquesta tardor.

AMB LA MESTRA LARROCHA

Hiseki guarda un gran record d'aquells anys d'aprenentatge amb **Larrocha** i recorda perfectament la seva forma d'impartir classes. "Una de les anècdotes més curioses que recordo és que vaig arribar a fer fins a tres hores de classe, quan l'habitual amb altres professors era d'una hora. Fins i tot, una vegada vaig arribar a fer sis hores de classe!", rememora. I és que la pianista japonesa, té molt clar la importància que va tenir **Larrocha** en el seu aprenentatge. "Era molt dura i exigent, però vaig tenir molta sort de poder fer classes amb ella, perquè em va ensenyar moltíssimes coses sobre música espanyola", reconeix.

Hisako Hiseki Foto: Arxiu de l'artista

Aquest estret contacte amb la pianista barcelonina, li va permetre descobrir no només la música espanyola, sinó també posar-se en contacte amb altres grans personalitats de l'escena. "Quan vaig interpretar la *Suite Iberia* d'**Isaac Albéniz**, el seu net i mecenes artístic, Alfonso Alzamora (1913-2010), em va donar consells sobre com **Albéniz** volia expressar les diferents idees musicals. Molts músics només pensen a perfeccionar la tècnica i obliden el treball musical que requereix. Alzamora em va recomanar que no pensés tant en la tècnica sinó en el sentiment i en allò que és capaç de despertar l'obra".

Una altra de les grans personalitats amb qui va poder conversar va ser **Xavier Montsalvatge** (1912-2002). "Quan vaig aprendre les seves obres, acostumava a anar a casa seva per saber-ne l'opinió. Un dia, li vaig preguntar sobre la peça *Pour Yvette* [dedicada a la filla del compositor]. Em va dir, que a l'hora de compondre-la, no es va centrar en com s'imaginava ell l'obra en el seu cap, sinó que va tenir molt en compte com es podia traslladar al piano. El compositor, explica **Hiseki**, també li va dir que la seva versió li havia agradat més que la de molts altres intèrprets que havia escoltat: "recordo que em va dir que podia tocar tot el que em proposés".